

PSICOLOGIA

EL VALOR DE L'ÉSSER

— La cultura del tenir ens confon. Arribem a pensar que **som el càrrec** que posseïm o que són els béns materials els que donen **sentit a la nostra vida**, quan l'important és l'experiència de ser —

Text

ALEXIS RACIONERO RAGUÉ

Ens van educar per tenir uns estudis, un càrrec professional, una casa, una parella, uns fills, però ningú no ens va dir que el més transcendent a la vida no és el que tenim, sinó el que som. El materialisme consumista pot arribar a imposar-se fins a difuminar l'experiència de ser. A l'estiu ens és més fàcil lliurar-nos a la vitalitat i l'expansió de compartir, parlar, sortir a la nit, celebrar trobades, jugar amb els nostres fills o passejar per la natura.

Per un temps, encara que sigui breu, oblidem les nostres posicions professionals o totes aquelles possessions que ens fan sentir algú en aquest món. En aquell temps d'ociositat ens resulta més fàcil connectar amb la natura de l'ésser que som. Ens desprenem d'obligacions, d'imposicions i d'agendes, tornant a l'ésser essencial que portem amb nosaltres.

Idealment, en qualsevol circumstància de la vida, no hauríem de deixar de ser. La felicitat no depèn del que tenim, sinó de viure plenament cada un dels instants que ens brinda el present. L'ambició de posseir cu-

rulla de satisfacció durant un temps, però la seva fam és insaciable i incontenible. Sempre n'acabarem volent més i més, convertits en víctimes de la insatisfacció.

La societat opulenta de meitat del segle XX va instaurar un model basat en la generació de necessitats compulsives i capritxoses que permetien un sobreconsum. Quan va arribar la crisi, estàvem tan habituats a tenir-ho tot que vam caure presos de les hipoteques adquirides. Avui continuem comprant béns i paguem fins i tot per viure experiències, oblidant que podem ser, sense necessitat de tenir tantes coses.

El desinterès, l'aprenentatge de saber deixar anar i valorar les petites coses que ens dona la vida, són algunes de les claus per posar l'èmfasi en l'ésser i no en el tenir.

Sens dubte, els qui viuen en entorns rurals o en aquelles societats mal anomenades primitives estan més connectats amb el seu ésser. No es tracta d'involucionar o recuperar el mite del bon salvatge desfent els assoliments de la societat moderna industrialitzada en la qual vivim, sinó de comple-

mentar la nostra naturalesa materialista amb la necessitat de ser. Si no, sense adonar-nos-en, deixarem que les coses ens posseeixin. Anirem a les cases perquè no entrin en desús o seran els nostres luxosos cotxes els que ens treguin a passejar.

De forma gairebé invisible, caurem en aquella obligació de treballar llargues jornades durant lustres per poder pagar tot el que tenim. Una cosa és treballar per guanyar-se el pa amb la suor del front i una altra ser esclaus de les nostres possessions.

A l'última meitat del segle XX, el psicòleg

Eric Fromm va escriure un breu assaig titulat *Ser o tenir?* (1976), en el que ja advertia del perill de confondre l'ésser amb el tenir.

Ambicionar, posseir o tenir no han de donar el sentit a la persona que som. Caiem en l'error de creure que som més, com més en tenim. Sota aquest model, qui no té res no és ningú. Igualment, en l'amor, creiem que posseïm la persona, quan el que realment és saludable és deixar-la ser en tota la seva naturalesa i autenticitat.

Cada individu ha d'expressar-se i realitzar-se des de la persona que és, aliena a l'ambició materialista de tenir.

Ser és viure, estar actiu, renovar-se, moure's, així com ser productiu. Això s'oposa al fet de tenir o estar lligat a alguna cosa. Acumular i tenir ens acaben bloquejant. En canvi, deixar anar i buidar ens fa més lliures per poder ser. Durant molt de temps, hem confós l'ésser amb el tenir.

Valorar les petites coses i gaudir de cada instant, simplificant i deixant anar la importància de tenir, es el que pot conduir a la saludable experiència de ser. —

L'AMBICIÓ DE
POSSEIR ÉS
INSACIABLE I
INCONTENIBLE.
SEMPRE EN
VOLEM MÉS